

Povídání a malování ateistovo věci křesťanských se týkající. Část 15.

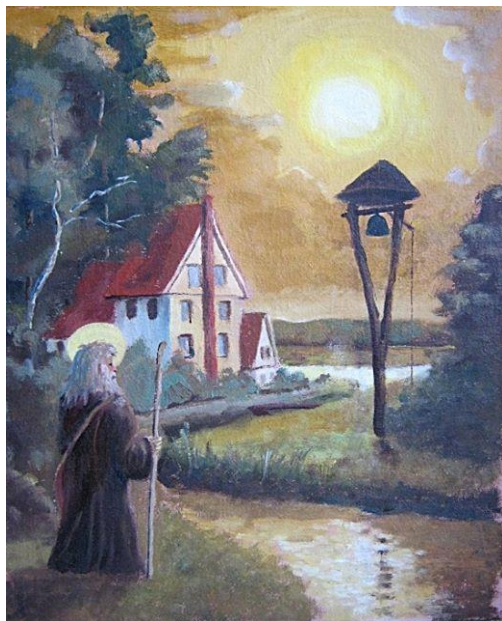
Se svatostí mnohých světců je občas problém. Řadu z nich mají všechny církve společné, ale vzhledem k postupnému štěpení původně jediné církve na řadu církví křesťanských (je to složitý a dlouhodobý proces, na který zde nemáme místo), došlo k tomu, že každá církev si uznává jiné svaté, nebo také žádné. Těm skutečnosti ale nejde o to existenci svatých popřít, ale nechťejí, aby jejich vyzývání zastínilo Boha. Dodnes se tedy vedou spory i na půdě katolické o tzv. mariánském kultu, k němuž má snad každý papež jiný postoj. Ale vcelku vystižně to vyjádřila jedna návštěvnice mé výstavy v Českém Brodu: „My jsme ti čeští berani, jak nám nadávají, my svaté nevzýváme, ale vážíme si jich pro jejich skutky“. Zajímavé je, že téměř stejný byli jeden ohlas na tato má povídání. A je to tak asi správné, protože na tom se mohou klidně shodnout věřící i nevěřící. Nezapomínejme, že se pořád bavíme o kdysi žijících lidech, nikoliv o bytostech nadpřirozených. A mnozí svatí jsou svatými hlavně proto, že si to žádal lid obecný bez ohledu na panující církevní pořádek. Ku cti církevních otců je třeba dodat, že, na rozdíl od našich politiků, hlas lidu téměř vždy vzali v patrnost. Nabízím tedy povídání o dalším poutníkově:

Tenhle si to rázoval jako zkušený chodec, takže jsem si ani nemyslel, že bychom spolu mohli hodit řeč. Asi bychom se i minuli. Nad hlavou mu lehce prosvítala svatozář, tak mi bylo jasné, že to nebude žádný „nýmand“, ale osoba vážená a možná i moudrá. Jenže pak se odkudsi ozval zvon, a on ztuhl na místě a zasněně poslouchal.

„Pěkně zvoní, radost poslouchat“, pravil nakonec jako ke mně a současně i pro sebe. Já neříkal tak ani tak, zvuky mi moc neříkají, jsem rád, když nějaký vůbec zaslechnu, ale respektoval jsem, že tomu asi rozumí.

„Už mě svrbí ruce...“, pokračoval.

„Copak, chtěl byste také zvonit?“, řekl jsem tedy snaživě, aby řeč nestála.

„No baže, já už jsem zvonil od 14 let v kostele v Laeken u Bruselu. Potřeboval jsem si vydělat nějaký ten groš, abych měl co dávat chudým“.

„No a proč jste v tom nepokračoval?“

„Ale byl jsem pitomec mladý nezkušený, nechal jsem se zlákat na výnosné obchodování, ale všechno to zkrachovalo. Když jsem se vrátil, náš pan farář mě zase nechal zvonit, ale pak na mě přišlo nějaké nutkání nebo volání dalek, tak jsem se vypravil na pout' do Říma a do Jeruzaléma. Tam, až do toho Jeruzaléma, jsem se po dlouhé době dostal a naplánoval si návrat. Jenže jak se říká, chceš-li pobavit Boha, seznam ho se svými plány. Když jsem se vrátil z Jeruzaléma do Říma, potkal jsem tam děkana Vondolfa z Anderlechtu, a ten mne přemluvil, abych ho i jeho doprovod dovedl do Svaté země. A tak jsem se otočil na patě a putoval jsem zase zpátky do Jeruzaléma.

Cestu tam jsme nakonec zvládli skoro dobře, ale na

zpáteční cestě pan děkan dostal zimnici, po něm celý jeho doprovod. Během několika dnů jsem je všechny pochoval. Pan děkan mi ještě svěřil prsten, abych ho v Anderlechtu pánům kanovníkům dal a řekl, kde a jak zemřel. Tak spěchám, abych to smutné posláním měl už za sebou. Třeba mě někde cestou nechají zazvonit. Stýská se mi po tom.“

Pak už bez loučení rázoval dále. Tak jsem se seznámil se svatým Kvidem. Do Anderlechtu, dnes známého významným fotbalovým klubem, a který leží vedle Bruselu, skutečně po svém sedmiletém dalekém putování a se svou smutnou

zprávou dorazil. Kanovníci ho pak ustanovili kostelníkem a zvoníkem. Zemřel v roce 1012 v 62 letech věku. Protože se kolem něj množila zázračná uzdravení a on sám měl pověst svatosti, byla tam poblíž postavena mariánská kaple, v níž byl později pohřben. Nyní je jeho hrob součástí kolegiálního kostela, nesoucího jméno sv. Petra a sv. Kvida (viz foto). Jistě tedy není překvapující, že sv. Kvido je patronem kostelníků a zvoníků.

Zaslechnete-li tedy zvon, věnujte sv. Kvidovi vzpomínku. Možná zvoní právě on.